

[Erhard Jakobsen]

Jeg må sige, at efter at have set flere planer bliver min opfattelse af det møde yderligere forstærket. Det er altså ikke nogle planer, der skal redde Danmarks situation. Det er netop den fundamentale enighed, som viste sig på det møde, om, at det drejer sig om 2-3 ting, der er helt afgørende. Men det har meget lidt at gøre med, hvilke planer nogle partier lægger i Folketinget.

Det første, der var enighed om, var: Det er uundgåeligt, at man i de kommende år viser stor løntilbageholdenhed. All right, det var ikke Socialdemokratiet, der skulle svare på det, men man gjorde det på fagbevægelsens vegne. Fagbevægelsen var parat til at deltage i nogle trepartsforhandlinger.

Det andet – og da svarede Socialdemokratiet på egne vegne – var: Statens underskud må ikke gerne komme højere op end et par milliarder kr. Vi er nødt til at indrette vores sociale krav og meget andet efter dette, at vi ikke kan bære et stort underskud på statens budget, modsat hvad man har haft i de foregående år. Også det var meget, meget fundamentalt, og det er noget, man skal bygge videre på.

Når nu hr. Svend Auken i dag taler om Marienborgforliget – og når der i statsministerens tale var utrolig meget, der mindede om Marienborgforliget – har vi andre, der sidder her i salen, grund til at have en vis forhåbning om, at så er man parat til at fortsætte i den ånd, som dengang blev lagt for dagen.

Men så må man holde op med at tale om planer, og man må holde op med at tale om, at hvis blot man gennemfører den rigtige politik – og det betyder jo mit partis politik, naturligvis – hvis blot man gennemfører det, så kan alt klares. Jamen det passer ikke. Det er jo slet ikke det, det drejer sig om. Altså, større beskæftigelse i Danmark får vi da ikke ved en vedtagelse i Folketinget; selv om der så var enstemmighed, så kommer der ikke én mand mere i beskæftigelse i Danmark. Større eksport får vi da ikke ved en eller anden vedtagelse i Folketinget. Det tror man da ikke på. Større løntilbageholdenhed får man bestemt heller ikke bare ved, at vi herinde vedtager en hel masse. Det er noget, der foregår uden for dette hus. Men selvfølgelig kan vi bidrage til det. Vi kan både skade og gavne mulighederne. Og det er vel det, partierne skal sætte sig sammen ned og kigge på.

Jeg mener, at man med regeringens oplæg klart har vist, at det ikke kan nytte noget, at man bare gør det hele til det dér behagelige spørgsmål, om vi alle sammen kunne få en skattelettelse, om ikke nu, så i hvert fald i løbet af nogle år. Jeg er glad for, at det nu indtager en så tilbagetrukket plads i diskussionen.

Der er sagt så meget skidt om Danmark. Det meste af det er forkert. Vi er slet ikke sådan et sted, hvor det går helt forfærdeligt til. Det passer overhovedet ikke. Vi andre, der færdes i europæiske kredse, ved udmærket godt, at man rundt omkring har problemer, der er mindst lige så store som vore, og at der bestemt ikke ude omkring findes noget genialt, hvorved man løser de problemer, som vi ikke har kunnet løse. Vi har ingen grund til at føle mindreværds-komplekser, og derfor er al den tale om det dårlige i Danmark overdrevet.

Hvad angår talen om regeringen, er den altså også meget, meget overdrevet. Der er ingen, der kan bestride, at regeringen har opnået resultater. Vel har den da så. Er der noget andet land i Vesteuropa eller i den vestlige verden, der har været i stand til at forvandle et truende underskud på 80 mia. kr. til omtrent balance? Det har de andre ikke kunnet gøre. Det har man altså kunnet gøre i Danmark. Det holdt hårdt, det var ubehageligt – det ved vi som regeringsdeltagere – men man gjorde det rent faktisk herhjemme og dertil en række andre ting, som statsministeren nævnte. Lad os dog erkende, at på det punkt har vi altså nået resultater herhjemme. Dér har vi gjort noget.

Det, man kan sige lidt onskabsfuldt over for regeringen, er, at det, regeringen ikke har kunnet leve op til, er de forventninger, som man selv skabte hos folk ved f.eks. allerede ved regeringens tiltrædelse at nævne, at i løbet af et par år ville man lave overskud på valutaregnskabet. Det var forkert, det skulle man aldrig have sagt. Men det gør jo ikke regeringens indsats mindre, at man har fået forventningerne skruet for højt op.

Nu skal vi så i gang, og jeg vil sige, at når man alligevel snakker om skatter, synes jeg, der er god grund til det, men jeg er glad for, at man ikke længere gør det til hovedproblemet. Det oplyste skatteministeren allerede i foråret, da han i en redegåelse fortalte, at man skal være meget, meget forsigtig med at sammenligne skattebetalingen i de forskellige lande. Det er